

2016. január 1.
Kálmánháza, Mandabokor
Újévi Istentisztelet

„¹³ **Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.**” Ézs 66,13

Drága Gyülekezet! Szeretett Testvérek!

Óév estéjén nagyon jó volt együtt lenni a fiatalokkal, és nagyon megindító volt számomra úrvacsorai közösségben elbűcsúztatni a 2015-ös esztendőt a gyülekezet tagjaival. Olyan meghatározó Jézus testét és vérének kenyérben és borban egymásnak adni, amikor kézről-kézre jár, egymás tekintetében nézni és megbocsátással lezárni életünk egy adott szakaszát. Ezek olyan egyrészt felemelő, másrészt közösségépítő pillanatok. Emiatt elég későn kerültem ágyba. Kb. 2 óra lehetett, amikor a gyermekeket is ágyba tettem. Korán reggel, 4:30-kor keltem, hogy készüljek a ma délelőtti szolgálatra, átmentem a hivatalba, bekapcsoltam a számítógépet, elcsendesedtem, olvastam az igét, amikor megpillantottam az asztalom az áthajtos naptáramat, amit Edit kolléganőm helyezett az asztalomra. Olyan furcsa volt ránézni! Elmúlt egy esztendő, el kellett dobni a 2015-ös naptárt, itt az újabb.

Egészen érintetlen, üres! Vajon mit tartogat számomra, családom számára, a gyülekezet számára ez az év? Üresek a napok – bár a telefonom naptárában már elég sok alkalom, program van bejegyezve – és azon gondolkodtam, vajon mi hoz számunkra ez az esztendő? A naptár első oldalára ez van felírva: „*2016, Eredményekben gazdag boldog új esztendőt!*”. Gondolkodtam ezen a szón: „eredmény”. Számomra össze van kötve a sikerrel, a teljesítménnyel, mit tudok felmutatni, vajon megfelelek-e a feleségemnek, a családomnak, a gyülekezetnek? Van-e mögöttem eredmény? Eredményesen zárom-e majd a 2016-os évet? Milyen furcsa tartalmú szó! Erről kell, hogy szóljon a következő év? Eredményről? Sikerről? Teljesítményről? Mércéről? Milyen jó, hogy az előttünk álló napok, hetek, hónapok tartalma titokban van előttünk, hogy nem tudjuk, nem ismerjük, mi vár reánk. Én azonban nem eredményeket szeretnék látni a magam és a gyülekezet életében, nem eredményes embereket, hanem olyanokat, akik Isten Szavával átitatott életűek. Nem eredményben gazdag, hanem hitben gazdag esztendőt, mert a hitből fakad majd a szeretet, a megbocsátás, a békesség, a türelem, az odaadás, a lemondás, a szelídség, a szolgálat és az öröm. Mert a hit, a Krisztusban

gyökerezett hit lesz egy olyan tartópillére az embernek, amely a terhek alatt is rendíthetetlenül fog állni. A 2016-os esztendő is erről kell, hogy szóljon: a hitben való megerősödésről, a Krisztusban való meggyökerezésről, az odaszánt életről, az engedelmességről, a szolgálatról, az Isten országának építéséről. Tudom, hogy mindezek csupa keresztyén tartalmú felsorolások voltak, de ha ez megvan, akkor lesz stabil egy ember házaselete, munkája, gyermeknevelése, kapcsolatai, egész élete. Ebben kell, hogy rendíthetetlenek legyenek a hívők. Ne eredményeket mutassunk fel, hanem a Krisztusban meggyökerezett életet! Hogy legyenek helyükön a hívők! Hogy rendíthetetlen legyen a hitük, a szolgálatauk, a Krisztushoz való ragaszkodásuk, a szeretetük, a hűségük! S ez a rendíthetetlen hit sokszor vigasztalásra szoruló hit. Olyan szép képet használ Ézsaiás ebben a fejezetben, az édesanya képét: ahogyan eteti, karján hordozza, térdén ringatja, gyengéden vigasztalja gyermekét. Nincs is bensőségebb kapcsolat az édesanya-gyermek kapcsolatánál. A ragaszkodást, szeretetet, hűséget ezzel a bensőséges kapcsolattal lehet mélyíteni. Ahogyan a gyermek a tekintetét ráveti édesanyjára, piciny karjaival átöleli, szorítja, azt a semmivel fel nem múló örömet, amivel megaján-

dékozza az édesanya gyermekét – milyen szép képet használ Isten az ő gyermekei iránt érzett szeretetére. Ilyen mély, bensőséges kapcsolatban lehet az ember is az Atyával!

Eteti, táplálja az övéit. Gondoljunk Pál szavaira: „²**Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel,**” I Kor 3,2; vagy Péter mondatára: „²**mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre;**” I Pt 2,2. Isten az Igével, az Ő Szavával táplálja az övéit, az Ő Szava által lehet növekedni, erősödni, meggyökerezni, rendíthetlenné válni. Szakemberek azt mondják, hogy az anyatej a gyermek számára a csecsemőkorban a legfontosabb táplálék, hiszen az első hónapokban erősödik meg az immunrendszere, fejlődik a legtöbbet, ezért az a táplálék nélkülözhetetlen a számára. Isten gyermekeiként erre a hamisítatlan lelki tejre van szükségünk, mert ez a táplálék adja meg az alapokat a fejlődéshez, ezen kell növekedni, erősödni.

Aztán Isten a karján hordozza az övéit. A gyermek az édesanya karjaiban érzi magát a legbiztonságosabb helyen. Ott tud megnyugodni, az édesanya vállára helyezve fejét megpihenni. Ezt a biztonságot nyújtja az atyai kar is. Védelmet, biztonsá-

got nyújt ölelésével. Az Atya Jézus Krisztusban a kereszten tárta szét védelmet nyújtó kezeit, s ebben a jézusi ölelésben lehetünk mindannyian, akik Hozzá megyünk.

Amikor az édesanya térdén ringatja gyermekét, azzal a szeretetét, ill. gyengéd szeretetének nevelő munkáját fejezi ki. Ő ezzel a szeretettel bátorít és nevel egyben. Isten szeretetének mélységét és magasságát, szélességét és hosszúságát lehet tapasztalni. Ő odafigyel az övéire, s neki életünk minden pillanata, minden öröme és terhe fontos.

S ennek a mély, bensőséges kapcsolatnak egyik legmeghatározóbb pillanata, amikor az édesanya gyengéden vigasztalja gyermekét. Már a születésünk pillanatában ez a vigasztalás tapasztalható. Emlékszem, amikor gyermekeink a világra jöttek, a születést követő legelső pillanatban a felsíró gyermekeinket feleségem mellkasára tették, hogy ölelésével, közelségével, halk, csendes nyugtató szavaival vigasztalja őket. Aztán ez a vigasztalás húzódik végig az egész életükben. Az otthonlét alatt, az óvodában, az iskolában, a küzdelmekben, állandóan mellettük lenni és vigasztalni őket. Hol kaphatnának igazi vigasztalást, ha nem édesanyjuk jelenlétében. Ilyen fontos vigasztalásban részesíti az

övét is a mindenható Isten. Jézus Krisztusban, az Ő Fiában egészen különös módon kaphat az ember vigaszt, bátorítást, reménységet. A rendíthetetlen hit mélységét ebben a mély kapcsolatban lehet megélni. Ezzel a képpel fejezi ki Isten, hogy amilyen bensőséges kapcsolat van az édesanya és gyermeke között, ahogyan számít a gyermek az édesanyjára, úgy lehet számítani Istenre. S ebben a mély, bensőséges kapcsolatban, Isten jelenlétében lehet igazán rendíthetetlen a hit, a szeretet, a hűség – mindaz, amit Ő ad. Ezért nem helyezhetünk mást 2016 esztendejében sem középpontba, mint az Ő megtartó Szavát és megtartó jelenlétét! Nem eredményekre, hanem az Ő **jelenlétére** van szükség! Ne sikerről, hanem **engedelmességről** beszélj! Ne teljesítményben, hanem **szolgálatban** gondolkodj!

Drága Gyülekezet! Szeretett Testvérek!

Nem jókívánságokat szeretnék ezen az újévi alkalmon mondani, hanem legyen bátorítás és figyelmeztetés az Ige mindannyiunk számára, Őhöz bármikor mehetünk, Nála növekedni és erősödni lehet, Ő védelmet nyújt, Ő nevel és vigasztalja azokat, akik – ha felnőttek is – gyermekként tudnak Őhöz menni és az Ő Szavára hallgatni!